

i og for sig ikke, at det er en varig Fare, jeg tror ikke, det kan blive ved at gaa saadan; men netop derfor mener jeg ogsaa, at det er midlertidige Foranstaltninger, der skal gribes til overfor en saadan midlertidig Fare. Det er et Slags Udsalg til Spotpris fra et Fallitbo, og Tyskland vil efterhaanden bruge sine Raastoffer op og kan ikke med sin Valuta faa dem frem i tilstrækkelig høj Grad. Hvordan det skal gaa med Tyskland, hvordan det skal gaa med Europa, kan ikke beskæftige os her; det ser meget sort ud. Vi maa passe vore egne Sager, saa godt vi kan. De Farer, der truer, er af midlertidig Art og bør derfor bekæmpes ved midlertidige Foranstaltninger. Men jeg er saa langt fra blind for disse Farer, at jeg udmærket godt ser dem.

Maaske kunde man opkaste det Spørgsmaal, om overhovedet det nærværende Øjeblik er særlig gunstigt for en almindelig Toldlovsrevision. Det er vel tvivlsomt i en Tid med saa fluktuerende Priser, med en saadan Uro og Usikkerhed. I hvert Fald maa jeg bede nøje overvejelse fra Regeringens og de ledendes Side i de Partier, der har en afgørende Indflydelse her, at skal vi skride til, og kan vi enes om en gennemgribende, en almindelig Toldlovsrevision, da maa det ske hurtigt. Thi Usikkerheden og Uroen i vort Erhvervsliv er stor nok, og intet kunde forøge den mere, end om der skulde gaa et Aar eller halvandet, hvor Erhvervene ikke vidste, hvilket Toldgrundlag de havde at bygge paa. Det vilde være en overordentlig stor Ulykke. Hvis det viser sig, at det er umuligt for Regeringsalliancens to Partier at enes om en Toldlov, maa jeg derfor bede om, at man snaarest muligt faar det at vide. Saa vil der vel ogsaa fra Regeringens Side blive gjort et Forsøg paa at enes om Toldloven med Radikale og Socialdemokrater — jeg ved ikke, om det kan lykkes. Men saa snart det er givet, at det er umuligt at faa en almindelig Toldlovsrevision gennemført, maa Befolkningen og Erhvervene straks have det at vide, saaledes at de kan sige: Ja, saa indretter vi os paa Grundlag af den gamle Toldlov.

Dermed vil jeg ikke sige, at jeg vil være imod en stykkevis Toldlovsrevision. Overhovedet tror jeg, det er en Fejl, at vi er kommet ind paa disse Revisionsbestemmelser, disse Bestemmelser om, at store Lovgivningskomplekser skal revideres efter et vist Antal Aars Forløb. Hvor ved man, at det netop er det rette Tidspunkt! Hvis Regeringen ikke havde været nødt dertil paa Grund af Revisionsbestemmelsen i Told-

loven af 1908, er jeg meget i Tvivl om, at den havde fremsat Forslag til en ny Toldlov, i hvert Fald i dette Aar. En Undladelse deraf vilde i høj Grad have fremmet de gode Samarbejde mellem Regeringspartierne eller i hvert Fald have sat det mindre paa Spil. Rigsdagen og Regeringen staa jo altid suverænt med Hensyn til, hvornaar de vil revidere en Lov. Hvorfor skal man mange Aar i Forvejen foreskrive, at en Lov netop det og det Aar skal revideres? Det glæder mig for saa vidt, at der i disse 16 Skattelove ikke findes en Revisionsbestemmelse, det er et Fremskridt. Jeg kan meget godt tænke mig stykkevis Ændringer af Toldsatserne, og jeg kunde tænke mig, at man, hvis man havde en saadan Regering, som jeg her har talt om, en Regering, der drev en aktivistisk Handels- og Industripolitik, bemyndigede den til at foretage visse Ændringer af Hensyn til hele vor Handelstraktatpolitik. Og dèr mener jeg ingenlunde, at et lille bitte Folk som vort skal sidde og finde sig ganske naivt i hvad som helst, som man fra andre Landes Side byder det. Jeg mener paa dette Omraa'e, vi skal værge os saa godt, vi kan, hvor vi er i Stand dertil.

Formanden: Jeg kan ikke undlade igen at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er de direkte Skatter, som er til Behandling her, medens det ærede Medlem stadig udtaler sig om de indirekte Skatter. Det er naturligt, at Forholdet mellem de to forskellige Slags Skatter drøftes, men det kommer vi til senere.

Borgbjerg: Jeg skal selvfølgelig i høj Grad efterkomme Formandens Henstilling; og jeg er heller ikke langt fra Afslutningen af min Tale. Men jeg vil gerne have Lov — hvad jeg ogsaa tror, jeg har, efter Formandens egen Indledning og efter den Maade, hvorpaa de 16 Lovforslag er opført paa Dagsordenen — til at drøfte Principperne. Jeg er ikke endnu gaaet i en eneste Detail i Lovforslagene.

Maa jeg slutte dette lille Afsnit med at sige, at det, der efter min Mening trænges til, og det, som vilde gøre, at Skatte- og Toldlovsforhandlingerne vilde faa en helt anden Karakter, var, at vi havde et andet Ministerium; der ikke var (Afbrydelse: Vi har i Øjeblikket slet intet Ministerium!) . . . Ja, og det samme var Tilfældet under Finanslovdebatten. Jeg vil gerne tage det som et Varsel om, at det snart maa blive Alvor med Ministeriets Fraværelse. For det, Tiden mindst af alt har Brug for, er et